

Elizabeth Kay

HÉT HAZUGSÁG

ELIZABETH KAY

HÉT HAZUGSÁG

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Seven Lies

Copyright © Elizabeth Kay 2020

Hungarian translation © Pejkov Boján

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.

A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
PEJKOV BOJÁN

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 427 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

Első fejezet

– És így nyertem el a szívét – mondta a férfi mosolyogva, hátradőlt a széken, a tarkójára tette a kezét, és kidüllesztette a mellkasát. Most is nagyon meg volt elégedve magával.

Ezután rám pillantott, majd a mellettem ülő balfácánra, és ismét rám. Várta a visszajelzéseket. Várta a mosolyunkat, várta, hogy csodálattal adózzunk neki, és áhítattal tekintsünk rá.

Gyűlöltem őt. Minden porcikámmal, mérhetetlenül, a szó legigazibb értelmében. Rühelltem, hogy minden alkalommal elmeséli a történetet, minden egyes pénteken, amikor náluk vacsorázom. Mindegy volt neki, kit viszek magammal, nem érdekelt, melyik idiótával randizom náluk.

Mindegyiknek elmesélte a történetet.

Elmesélte, mert ez volt az ő nagy sztorija. Egy olyan sikeres, jó módú és sármos férfinak, mint Charles, a gyönyörű, okos és elbűvölő Marnie volt a legszebb trófea a gyűjteményében. Sokan tisztelték, és felnéztek rá, de én nem voltam hajlandó beállni a sorba. Valósággal kikényszerítette az elismerést a vendégeiből.

A legszívesebben azt mondtam volna, de mindig uralkodtam magamon, hogy Marnie szívét sohasem nyerte el. Ha őszinte akarok lenni, és most végül pont ez a céloim, egy szívét nem lehet elnyerni. Csak megkapni lehet, ha odaadják. Nem lehet becserkészni, elcsábítani, befűzni, megkaparintani, megszerezni, meghódítani vagy elrabolni egy szívét. Legkevesbé elnyerni lehet.

– Tejszínt? – kérdezte Marnie.

Az asztal mellett állt fehér porcelántálal a kezében. A haja gondosan hátra volt tűzve, az arcát kósza tincsek keretezték, a nyaklánc a megtekeredve simul a mellkasára.

– Köszönöm, nem kérek – mondtam, és megráztam a fejemet.

– Nem tőled kérdeztem – felelte Marnie mosolyogva. – Tudom, hogy te nem kérsz.

Szeretnék elmondani valamit neked, mielőtt belekezek a történetbe. Marnie Gregory a legelragadóbb, a legnagyobb és a legbámulatosabb nő, akit ismerek. Több mint húsz éve ő a legjobb barát-nőm, az iskolában ismertük meg egymást. Úgy is mondhatnám, a kapcsolatunk már nagykorú, fogyaszthat alkoholt, köthet házasságot, játszhat szerencsejátékot.

Az első napon történt. Sorban álltunk egy hosszú, szűk folyosón, csomó tizenegy éves gyerek, és az aula másik végében lévő asztalhoz próbáltunk eljutni. A néhol felduzzadt sor úgy nézett ki, mint egy kígyó, ami több egeret nyelt le egyszerre; nem tartottuk az elvárt egyes sort.

Szorongtam, mert nem ismertem senkit, és lélekben felkészültem, hogy magamra maradok a következő évtized túlnyomó részében. A csoportokba verődött gyerekeket néztem, és megpróbáltam meggyőzni magamat, hogy amúgy sem szeretnék közéjük tartozni.

Hirtelen léptem előre, és túl nagyot. Rátapostam az előttem álló lány sarkára, aki azonnal felém fordult. Bepánikoltam. Biztos voltam benne, hogy megszégyení, lekiabálja a fejemet, és nevetségessé válok a többiek előtt. A rémület azonban abban a pillanatban elszállt, amikor megpillantottam őt. Tudom, hogy nevetségesen hangzik, de Marnie Gregory olyan, mint a napsugár. Akkor is azt gondoltam, és most is így gondolom. A bőre lélegzetelállítóan gyönyörű, olyan fehér, mint a hó. Csak néha ölt más színt, például testmozgás után, vagy ha nagyon megőrül valaminek, akkor olyan lesz az arca, mint egy hamvas rózsa. A haja sötét gesztenyebarna, itt-ott vörös és aranyszőke tincsekkel, a szeme olyan halványkék, hogy szinte ezüstszínű.

– Bocsánat! – hadartam, majd egyet hátraleptem, és a fényes, új cipőmre meredtem.

– Az én nevem Marnie – mondta. – És a tiéd?

Ez volt az első találkozásunk, amely azóta is híven tükrözi a kapcsolatunkat. Marnie-ből árad a jóság, a hangja melegséggel és szeretettel tölti el az embert. Visszafogott magabiztosság jellemzi, bátran és fesztelenül belevág bármilyen beszélgetésbe bárkivel. Én pont az ellenkezője vagyok. Tartok a gyűlölet minden megnyilvánulásától, és folyton azt várom, hogy az elkerülhetetlen bekövetkezzen: hogy végül nevetségessé válok. Akkoriban attól félttem, hogy kigúnyolnak a homlokomon lévő pattanások, a fakó hajam és az egy mérettel nagyobb iskolai egyenruhám miatt. Ma ugyanez a helyzet a hangerővel, ami néha megremeg, a ruháimmal, amelyek kényelmesek, de nem csinosak, a frizurámmal, az edzőcipőmmel és a lerágott körmeimmel.

Ha Marnie a fény, én vagyok a sötétség.

Ezt már akkor is tudtam. Most már te is tudod.

– A neve? – kérdezte kurtán egy kék blúzós tanárnő a sor elején álló asztal mögül.

– Marnie Gregory – felelte határozottan és magabiztosan.

– E..., F..., G... Gregory, Marnie. Abba a terembe menjen, aminek egy C van az ajtaján. Maga? – folytatta a nő. – Ki maga?

– Jane – feleltem.

A tanárnő felnézett az előtte fekvő lapból, és türelmetlen pillantást vetett rám.

– Ó, bocsánat! – mondtam sietve. – Baxter. Jane Baxter.

A nő a listára pillantott.

– Menjen utána! Oda. C betű van az ajtón.

Lehet, hogy mások szerint ez érdekbarátság volt, és kapva kaptam volna bármilyen felém irányuló kedves, megértő vagy barátságos gesztus után. Talán így van. Erre viszont azt felelném, a sors akarta, hogy barátok legyünk, meg volt írva a csillagokban, ugyanis végül neki volt rám szüksége.

Tudom, ez ostobán hangzik, és talán valóban az. Ennek ellenére így történt.

– Köszönöm, kérek egy kis tejszínt – felelte Stanley.

Stanley két évvel fiatalabb volt nálam. Ügyvédként dolgozott, de több más végzettséggel is rendelkezett. Lenszőke haja a szemébe lógott, és folyton vigyorgott, még akkor is, ha egyáltalán nem volt rá oka. Nagyon jól értett a nők nyelvén, nem úgy, mint a kortársai, gondolom azért, mert csak lánytestvérei voltak. Ennek ellenére borzalmasan unalmas fickó volt.

Nem meglepő, hogy Charles élvezte a társaságát. Ettől még jobban elment tőle a kedvem.

Marnie átnyújtotta a tálát az asztalon, és közben a hasához szorította a blúzát. Nem akarta, hogy a szövet, talán selyem, rálógjon a gyümölcsre.

– Kértek még valamit? – kérdezte Stanley-re, rám, majd Charles-ra pillantva. Charles kék-fehér csíkos inget viselt, amelynek kigombolta a felső gombjait, és ettől háromszög alakban kilátszott a szőrös mellkasa. Marnie pillantása odatévedt. Charles megrázta a fejét, amitől a meglazított nyakkendője még jobban félrecsúszott.

– Remek – felelte Marnie, és leült, majd kezébe vette a desszerteskanalat.

A beszélgetés, mint mindig, most is Charlesról szólt. Stanley megpróbált néha szóhoz jutni, eldicsekedett a saját sikereivel, de én unatkoztam, és szerintem Marnie is. Mindketten hátradőlve ültünk a széken, a maradék borunkat kortyolgattuk, és belefeledkeztünk a fejünkben zajló képzeletbeli beszélgetésekbe.

Fél tizenegykor Marnie szokása szerint felállt, és így szólt:

– Hát, akkor...

– Hát, akkor... – ismételtem, és én is felálltam.

Összeszedte, majd egymásba rakta a négy gyümölcsöstányért, és a karjával magához fogta őket. Az egyik tálka pereméről apró málnafolt került a fehér blúzára, olyan volt, mint egy vércsepp. Felvettem az asztról a tejszínt és az üres gyümölcsöstálat, amelyet Marnie készített egy keramikusan tanfolyamon pár évvel korábban, és kivittem a konyhába.

A lakás, a közös lakásuk, a kapcsolatuk hű képe volt. Charles fizette a tetemes előleget, akárcsak a legtöbb berendezési tárgyát, de Marnie volt az ötletadó. Egyből tudta, hogy kihagyhatatlan lehetőség, és bizonyára téged sem lep meg, hogy született tehetsége volt a meggyőzéshez.

Amikor beköltöztek, a lakás alig volt több egy kétszintes, szűk, sötét, piszkos, nyirkos és a végletekig elhanyagolt koszfészeknél, de Marnie-nak mindig élénk volt a képzelőereje. Ő abban is lehetőséget lát, amiben más nem. Még a legreménytelenebb esetekben is rátalál a megoldásra – vicces, mert ilyen vagyok én is –, és elég önbizalma van, hogy valami nagyszerűt alkosson belőle. Mindig irigyeltem a magabiztosságát, amely a makacsságából fakad. Nem fél a kudarctól, de nem azért, mert sohasem volt benne része, hanem azért, mert számára a sikertelenség csupán egy kiterő, rövid megálgáló a győzelem felé vezető úton.

Fáradhatatlanul dolgozott, estéken, hétvégeken át, ráment az egész évi szabadsága, és végül valami csodálatosat alkotott. Finom kezével leszaggatta a tapétát, lecsiszolta az ajtókat, lefestette a szekrényeket, lerakta a parkettát meg a padlószőnyeget, függönyt varrt, egymaga csinált mindent. Végül a szobák ugyanazt a melegséget sugározták, mint ő, nyugodt erő áradt belőlük, valódi és mégis megfoghatatlan otthonosság lengett be mindent.

Marnie berakta a tányérokat a mosogatógépbe, egy-egy helyet hagyott közöttük.

– Így jobban elmossa – magyarázta.

– Tudom – feleltem. Ezt minden héten elmondta, mert én minden alkalommal felmordultam, szerintem ugyanis ez vízpazarlás.

– Jól alakulnak a dolgok Charlesszal.

Végigfutott a hátamon a hideg, kiegyenesedtem, és mély levegőt vettem.

Azelőtt csak egyszer került szóba kettejük kapcsolata, de a beszélgetés nem sült el jól a kettőnk különleges és hosszú évek óta tartó barátsága miatt. Azóta csak felületes témákról beszélgettünk: mit

terveznek a hétvégén, milyen házba költöznek majd egyszer messze Londontól, Charles anyjáról, aki rákban szenved, és Skóciában várja a lassú, fájdalmas és magányos halált.

Sohasem került szóba, hogy már három éve együtt vannak, és pár hónappal azelőtt véletlenül – tudom, nem lett volna szabad kutakodnom – találtam egy gyémánt eljegyzési gyűrűt Charles éjjeliszekrényének a mélyén. Persze a gyűrűt nyilván nem említhettem, de azt sem beszéltük meg, hogy közeleg már a nap, amikor végleg összekötik az életüket, és akkortól a mi húsz évünk ellenére sokkal erősebb kapocs lesz kettejük között, mint köztünk.

Arról sem beszéltünk, hogy gyűlölöm Charlest.

– Jó – feleltem röviden, mert attól tartottam, hogy egy teljes mondat, vagy akár egy két szótagú szó veszélybe sodorhatja a barátságunkat.

– Szerinted nem? Szerinted nem alakulnak jól a dolgaink? – kérdezte Marnie. Csak bólintottam, és közben visszatöltöttem a maradék tejszínt a műanyag flakonba. – Ugye szerinted is illünk egymáshoz? – tette hozzá. Kinyitottam a hűtőszekrény ajtaját, és elbújtam mögé, közben lassan, nagyon lassan a felső polcra tettem a tejszínt. – Jane?

– Igen. Összeilletek – feleltem.

Ez volt az első hazugság, ami elhagyta a számat.

Néha, bár inkább szinte mindennap, azon tűnődöm, ha nem hazudtam volna akkor, talán soha többé nem kellett volna. Mindig azt mondom magamnak, hogy az első hazugság volt a legártatlanabb az összes közül. Ez azonban szintén hazugság. Ha azon a pénteken őszinte lettem volna, talán, sőt, biztos, minden másként történt volna.

Ezt feltétlenül tudnod kell. Azt hittem, jót teszek. Egy régi barátság olyan, mint egy összecsomózott kötél. Néhány helyen elnyútt, néhol erős és szilárd. Attól félttem, hogy a kettőnk között lévő szeretet túl gyenge, túl törekeny ahhoz, hogy kibírja az őszinte véleményemet. Biztos voltam benne, hogy az igazság – azaz

hogy senkit sem gyűlölök annyira, mint Charlest – tönkretette volna a barátságunkat.

Ha őszinte lettem volna, és feláldoztam volna a mi kapcsolatunkat az övékéért, Charles valószínűleg még ma is élne.